

EL BON PASTOR

Revista per a preveres i diaques

Jo soc el bon pastor: conec les meves ovelles, i elles em coneixen a mi, tal com el Pare em coneix, i jo conec el Pare. I dono la vida per les ovelles.

Número 121
Abril 2020 (II)
Any XI

Pòrtic.....	3
ARMAND PUIG I TÀRRECH	
Un sol cor i un sol esperit	
Dinàmiques pasquals.....	6
DANIEL PALAU	
Una tomba lluminosa	9
JORDI FIGUERAS	
<i>Amb els àngels i els infants aclamem fidelment el vencedor de la mort: Hosanna a dalt del cel.....</i>	
	10
EDUARD REY	
Malgrat el virus, ressuscitem.....	11
PEPE CHISVERT	
Anunciar l'Evangeli	
Homilia a la Vetlla Pasqual.....	13
OCTAVI VILÀ	
Homilia del diumenge de Pasqua.....	14
JOSEP MARIA SOLER	
Reclinats sobre el pit del Senyor.....	17
Pregar en temps d'incertesa	
IGNASI FOSSAS	
Rentar els peus.....	19
Com són els joves d'avui en dia?	
MIQUEL VENTURA	
Les tres grans veritats que tots necessitem escoltar sempre!	
GABRIEL CASANOVAS	
Un bisbe ens parla.....	22
Missatge pasqual i benedicció <i>urbi et orbi</i>	
FRANCESC, Papa, bisbe de Roma.	

Equip de redacció Agustí Borrell, Norbert Miracle, Xavier Morlans, Daniel Palau, Armand Puig. Sota el patrocini de la *Càtedra de Teologia Pastoral Josep Pont i Gol*

Disseny original Animaset

Dipòsit Legal T- 1085 - 2014 revistaelbonpastor@gmail.com www.elbonpastor.cat

Si voleu col·laborar econòmicament en el sosteniment i difusió de la revista podeu fer els vostres donatius a

La Caixa 2100-0272-33-0101212882

Moltes gràcies

Pòrtic

ARMAND PUIG I TÀRRECH
Rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià

Aquesta és la setmana de Pasqua, i la capvuitada porta el nom de *Dominica in albis*, el diumenge dels neòfits, els qui porten el vestit blanc del baptisme. El cant d'entrada del diumenge «de pasqüetes» –aquest és el nom popular de la *Dominica in albis*– està manllevat de la Primera carta de Pere: «Com infants tot just nats, deliu-vos per la llet pura de la Paraula, que us farà créixer i us durà a la salvació» (2,2). Enguany, per raó de la pandèmia, no hi hagut nous batejats en les vetlles pasquals ni s'hi han administrat els sagraments de la iniciació cristiana. I, malgrat tot, sense assemblees litúrgiques, hem cantat l'Al·leluia de Pasqua. Ho hem hagut de fer amb la boca petita, però el nostre cor ha cantat amb joia el Crist ressuscitat, el vencedor del pecat i de la mort. Del silenci s'han aixecat moltes veus, silencis però reals, que han fet memòria de les gestes del Senyor i han beneït el seu amor, escampat entre tantes persones i pobles, en virtut del qual Jesús ha esdevingut «el primogènit dels qui retornen d'entre els morts» (Apocalipsi 1,5). Som fills de la resurrecció i de la benaurança! Jesús ha ressuscitat, i nosaltres hem ressuscitat amb ell.

Tanmateix, aquesta és una Pasqua embolcallada per una gran feblesa, que tots hem compartit i compartim. La prova provinent d'un mal insidiós i mortífer, ha fet que, arreu del món, milers de persones, sobretot ancians, tastessin la solitud en el moment de la mort –com Jesús, que va invocar el Pare des de l'abandó mentre moria a la creu. La càrrega feixuga d'una situació de confinament, que afecta milions de persones, fa que sovint la força espiritual minvi i que potser sentim el mossec del desànim. Per això, cal reprendre la imatge dels «infants tot just nats» per viure la novetat de Pasqua. Cal anar a «la llet pura de la Paraula» com fa el nadó que s'afanya a buscar el pit de la mare. Cal recuperar el desig i l'anhel de trobar-nos amb el Senyor ressuscitat, com aquelles dones que corrien per explicar als deixebles que veurien Jesús a Galilea, i ell els va sortir al pas, i elles se li van abraçar als peus (vegeu Mateu 28,8-9).

Pasqua és un nou naixement. Jesús digué a Nicodem que calia «tornar a néixer», i ara néixer «de dalt» (Joan 3,3-4). Nicodem era un home experimentat en les coses de la religió, i gastava un cert escepticisme –allò que de vegades creix amb el pas dels anys. Però Jesús li parla de tornar a començar, d'una vida renovada a partir de l'aigua i de l'Esperit. Li parla, en darrer terme, de ressuscitar, de treure's del damunt l'home vell, de renunciar als costums de sempre, d'immergir-se en els sagraments de la Pasqua. Enguany no hem tingut neòfits el dia de Pasqua però potser cadascun de nosaltres s'ha de convertir en un neòfit, ha de passar pel baptisme espiritual, de la mateixa manera que aquests dies

la immensa majoria del poble sant de Déu ha hagut de rebre en mantes ocasions la comunió espiritual.

El baptisme espiritual és el que Jesús avançà a Nicodem quan aquest el va anar a veure de nit. Jesús no va batejar Nicodem però li parlà de tornar a néixer i de fer-ho de dalt, és a dir, de l'aigua i de l'Esperit. Li va proposar passar per un baptisme espiritual. Doncs bé, a la manera de Nicodem, a partir d'aquesta Pasqua que tot just comença i durant la cinquantesima pasqual que culminarà el dia de Pentecosta, podem recórrer un itinerari baptismal com a neòfits espirituals, és a dir, com a infants tot just nats. Aquest itinerari, que pot créixer dins nostre durant la cinquantesima, ve marcat per tres moments, que corresponen a tres paraules: «carn», «llet», «germans».

En primer lloc, el batejat espiritualment queda ple de l'Esperit de Jesús que el Pare envia, i això implica que se separa de la carn tot i mantenir-se en la carn. «Carn» significa feblesa, allò que és propi de la condició humana, allò que ens agermana a tots sense excepció i, a més, ens configura a la humanitat plena de Jesús. D'ell diu la Carta als Hebreus: «ell mateix experimenta per totes bandes la feblesa» (5,2). Aquesta és la conseqüència de l'encarnació del Fill de Déu, el qual s'ha fet carn de la nostra carn. Vivim un període en què la fragilitat humana es manifesta extraordinàriament. Certament, som carn, però no podem viure segons la carn. El batejat queda alliberat de tot allò que és carnal, de la vanaglòria i de la ràbia, de l'odi i de l'afany de domini de l'altre. El baptisme espiritual implica que ens separem de la carn, en la qual hi ha desencís i recerca del «jo», comportaments opacs i ambigus, inclinació a viure de les pròpies seguretats. Com diu Jesús a Nicodem, «de la carn en neix carn, de l'Esperit en neix Esperit» (Joan 3,6).

En segon lloc, el qui rep el baptisme espiritual ha de rebre igualment la llet de la Paraula. Aquesta és una llet «pura» (Primera carta de Pere 2,2), no aigualida ni barrejada amb res de fraudulent. La llet és l'aliment vital per a l'infant que acaba de néixer i que busca delerós allò que necessita. I la mare que dóna als seus fills la llet ubèrrima dels seus pits és la Santa Església, Mare que engendra molts fills i filles. Quantes imatges de Maria, figura de l'Església, no la representen en el moment d'alletar el seu Fill, Jesucrist! Aquest alletament és un acte de màxima tendresa, que evoca la llet de la Paraula amb què ens hem de nodrir ininterrompudament durant aquests cinquanta dies. Ho fem així perquè hem renascut de l'Esperit gràcies al bany de regeneració, però ara volem renovar-lo amb el baptisme espiritual.

En tercer lloc, l'itinerari espiritual d'aquesta singular, i insòlita, cinquantesima pasqual passa per la relació personal de Jesús i amb Jesús. El trobament de les dones amb el Ressuscitat el matí de Pasqua és una declaració de principis. L'àngel havia donat a les dones un missatge clar i rotund: «Jesús, el crucificat, ha ressuscitat» (Mateu 28,5-6). Aquest missatge s'adreçava també als deixebles, i es complementava amb la indicació que aquests anessin a Galilea a veure Jesús. Ara, quan Jesús en persona es fa trobadís amb les dones, rebla aquest missatge però en comptes de parlar de «els meus deixebles» parla de «els meus germans» (v. 10). El mode de relació de Jesús amb els deixebles queda equiparat al mode de relació que tenen els deixebles entre ells: una relació de fraternitat.

Jesús, referint-se als deixebles, és a dir, els membres de la comunitat cristiana, diu: «Tots vosaltres sou germans» (23,8). Així, doncs, Jesús es col·loca dins l'Església com «el primer d'una multitud de germans» (Romans 8,29). Per això l'Evangelí segons Mateu s'acaba amb una certesa que Jesús dona i que allarga fins a la fi dels temps: «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (28,20). Jesús és enmig nostre com a germà de tots nosaltres.

El baptisme espiritual inclou una relació fraterna i amiga amb el mateix Senyor ressuscitat. La resurrecció de Jesús no és un allunyament sinó un arrelament en la vida de l'Església i de cada deixeble. Jesús vol ser el nostre germà i amic: la nostra relació *amb* Jesús es fonamenta en la relació *de* Jesús amb nosaltres, els seus deixebles. Enfortim-la en aquesta cinquantena pasqual bevent la llet pura de la Paraula com infants tot just nats.

Una bona Pasqua!

Un sol cor i un sol esperit

Dinàmiques pasquals

DANIEL PALAU

*prevere del bisbat de Sant Feliu de Llobregat
director de la Càtedra de Teologia Pastoral "Josep Pont i Gol"*

INTRODUCCIÓ. PREMISSA INICIAL.

Parteixo d'una premissa: els cristians som homes i dones de Pasqua. El misteri pasqual és el d'una vida nova que ens arriba «com una secreta però ferma confiança, fins i tot enmig de les pitjors angoixes» (EG 6).

La novetat de la Pasqua dibuixa un dinamisme transformador, que en Jesucrist pren tot el seu relleu i significació, i que és una trajectòria que va de la mort a la vida, de la foscor a la llum, de la fi a l'eternitat, de la soledat a la comunió, de l'aïllament a la intercessió, del sofriment al consol, de la tristesa a l'alegria, de la injustícia a la benaurança, de la indefensió a la cura, del desgavell a la coordinació. Prenc com a referència el mateix salm 22, resat per Jesús segons els relats sagrats. El qui comença a recitar-lo és un que constata l'absència de Déu (Sl 22,2-22a), però que després canta l'acollida incondicional que Déu li fa (Sl 22,22b-32). Doncs, aquesta dinàmica és la que hem viscut en el misteri de Pasqua, i estem cridats a viure com a homes i dones ressuscitats.

El moment epidèmic en el que ens trobem ha obert moltes ferides individuals i col·lectives, subratllant dràsticament l'aïllament, la soledat, la por i l'aturada econòmica, sense amagar d'altres escenaris ja existents. Però també han sorgit iniciatives de suport, de recolzament, d'esperança, per recuperar el sentit social de la nostra vida. Tots en som coneixedors. Cada moment de la història ens porta lliçons de vida ben diverses (cf. Mt 13,24-30). El blat i el jull creixen junts, tant de bo ens quedem amb el blat, i no per uns instants només.

De vegades les lliçons bones són les que més ens costen d'aprendre, però també són les que més agraim, i les que ens han ajudat més al llarg de la vida. Les impaciències i les presses, sempre han jugat a la contra en els nostres aprenentatges. Adonem-nos que l'escenari que vivim és absolutament nou, per inesperat, insòlit i desbordant. Cadascú en el seu propi àmbit de vida, privada i pública, ha hagut de respondre amb intents de solució que fossin els més adequats possibles. Tots ens veiem enmig de grans reptes, els quals ens demanen, sens dubte, canvis d'estil de vida. Com ens afecta, doncs, la resurrecció de Jesús, per respondre al desig de trobar sentit al que vivim avui, combinat amb la voluntat de defensar i cercar el bé comú? Esmento molt breument quatre dinàmiques que la Pasqua de Jesús ens convida a viure, com respostes que cal considerar.

1.«DE L'INDIVIDUALISME A LA SOLIDARITAT»

De sempre l'individualisme ronda les nostres vides. Es tracta d'una manifestació vital molt ancorada en el tancament i l'autoreferencialitat. La cultura del benestar propi, la defensa de les seguretats innegociables i la conservació de les pròpies idees ha imperat molt, massa, en moltes situacions. El fet religiós no s'escapa d'aquest verí.

Pel contrari, la Pasqua és un crit a favor de la solidaritat, un signe inequívoc del Regne de Déu. Tots, homes i dones, som revestits d'una mateixa dignitat, i copsem el valor de les nostres accions solidàries quan les adreçem a aquells que ens envolten, i amb qui ens descobrim com a membres d'una mateixa família. La Pasqua ens crida a unes relacions humanes responsables que ens permetin de sostenir el sentit de l'existència humana, sense que es vegi malmesa la dignitat de ningú.

2.«DE L'APARENÇA A LA REALITAT»

En no poques ocasions hem estat molt astuts per disfressar els nostres discursos i amagar la pròpia realitat, aquella que no és atractiva als nostres ulls. Les persones construïm escenaris ben diversos, a la vegada sorprenents i ficticis. Aquests mecanismes no deixen de ser autoengany i autosatisfacció, però a la vegada han provocat una desconexió amb la realitat. També és ben cert que hem arribat a creure que les nostres construccions eren del tot, o quasi del tot, inestroncables, com el camí de la ciència mateix. Avui, però, hem vist de nou la nostra fragilitat.

En aquest sentit la Pasqua de Jesús, que no és fictícia, és un lliçó de realisme. Com a seguidors de Jesús, anhelem viure un veritable procés vers la maduració en l'Amor. La Pasqua no ens dibuixa una realitat que no existeix, sinó que ens inclina a viure ja des d'ara mateix, un nou estil de vida fonamentat en l'amor davant la realitat que vivim. Només qui viu estimant la realitat del propi entorn podrà viure la resurrecció. La construcció del bé comú comença amb un bona dosis de realisme i de compromís, fonamentat en l'amor, per la cura de la realitat més immediata.

3. «DE LA COMUNICACIÓ A LA INTERACCIÓ»

Mai com en aquests dies ha existit una oferta tan extensa de serveis telemàtics de caire religiós, una autèntica espiral. Les retransmissions han estat tan nombroses i plurals, com accents i matisos espirituals trobem, però tots, certament, subratllant la importància de la pregària i el sentit missioner. És lloable la capacitat de reacció i de creativitat de moltes propostes. La gran abundància de missatges també provoca, no ens n'amaguem, l'existència de posicions clarament diverses, davant del sentit de comunitat, de la imatge del prevere o d'explicacions aparentment teològiques del moment present.

Però la Pasqua no és només com un cop de flash, una notícia més d'entre tantes. La resurrecció de Jesús té les seves conseqüències, entre elles la d'una plena acceptació d'un Déu que no s'allunya mai de nosaltres, que no s'apropa per ferir-nos, per perjudicar-nos,

ans el contrari, la Pasqua és una interacció de Déu amb la humanitat, per tal que aquesta interactuï també amb Ell, acollint-lo i vivint-lo amb una profunda sinceritat de la fe.

4. «DEL CONFINAMENT A LA RECONSTRUCCIÓ COMUNITÀRIA»

Hem viscut i vivim preventivament un confinament dur i llarg. Tot és en vistes a un bé més gran. Hem hagut de tancar les esglésies, suspendre les nostres celebracions comunitàries, practicar «la comunió espiritual». Ha estat un preu molt alt. Hem hagut de refer els nostres camins d'espiritualitat, amb un ritme nou i amb altres recursos. No ens hem alimentat de l'Eucaristia però sí que podíem fer-ho, per exemple, amb la lectura de l'Evangelí.

Amb tot, la Pasqua és un crida molt profunda a viure la nostra fe en comunitat, «família de famílies». Volem ser el que som, poble de Déu. Viure la Pasqua ens ha originat nous camins per recordar-nos-ho. Som dels qui volem anhelem de tornar a viure la fe a les places, carrers i perifèries dels nostres ambients, reconeixent en cada persona, algú profundament estimat per Déu.

CONCLUSIONS

El papa Francesc ha insistit en diverses ocasions que la reflexió teològica no es divorciï de la vida. Cal estar, i hem d'aprendre a saber estar, en les fronteres de la vida, aquells indrets i realitats humanes tocades pel sofriment de la creu. Així com Crist abraçà «la carn sofrent», així també nosaltres som a cridats a esdevenir presència de consol, d'esperança i de llum en aquests escenaris de foscor. La teologia no pot allunyar-se de la vida de les persones si les vol ajudar i servir. L'Església i, en concret, la seva reflexió, ha de ser un signe clar d'aquest esforç de comprensió, amb una verdadera actitud d'escolta. Necessitem una teologia que escolti els signes dels nostres temps, *auditus temporis*, que escolti la cultura, que escolti el clam dels malalts, dels desnonats, dels aturats crònics, dels immigrants, de la joventut, de la humanitat.

Aquesta invitació pot semblar que sigui només una exigència metodològica, i ho és, però per tal de complir la finalitat de la teologia, ser testimonis de resurrecció, «aneu a anunciar als meus germans que vagin a Galilea. Allà em veuran» (Mt 28,10). Retornar a la nostra «Galilea» i ser missioners allà on vivim per acollir i constatar l'existència en nosaltres d'una vida nova, una vida en Déu, una vida esperançada.

Aquestes quatre intuïcions exposades bé podrien ser sintetitzades amb un sol repte exposat pel mateix papa Francesc, el d'encaminar-nos vers «l'amistat social». Aquest repte és expressat enmig de la tensió «la unitat és superior al conflicte». La descripció tensional que Francesc planteja no anul·la cap dels extrems, sinó que els proposa en vistes a la seva superació, la creixença del Regne de Déu.

Aquest procés constructiu del Regne té per objectiu construir ponts fonamentats en l'Amor que de fet és el veritable sentit del pas de Déu per les nostres vides: la vivència i

acollida d'un Amor que no és estratègic, que no és introvertit, sinó gratuït, generós i expansiu. L'Amor fa grans els gestos insignificants i les paraules petites. Aquesta és la Pasqua que volem viure, una esperança que va més enllà de nosaltres mateixos i construeix el Regne de Déu. La vivència de l'Amor que hem conegut en Jesús ens ajuda a adreçar les nostres vides vers una solidaritat no estratègica, vers un veritable realisme compromès, vers una real interacció i vers la vivència esperançada de la fe com Església. La Pasqua dibuixa en nosaltres un nou rostre d'Església, demanem-li a l'Esperit Sant de reconèixer la seva empremta.

Una tomba lluminosa

JORDI FIGUERAS

prevere de l'arquebisbat de Tarragona

Vicari episcopal

Amb la situació actual palpem una tomba obscura, fosca i tenebrosa.

Són molts els morts que ha portat la malaltia del coronavirus; també els malalts. I és molt el sofriment de les famílies, dels sanitaris i de tots els qui serveixen la societat. Tots vivim la foscor i el dol d'aquesta situació inesperadament tràgica.

Aquesta Setmana Santa ens aturem davant la sepultura de Jesús i també la veiem tenebrosa perquè hi porten el cos torturat del Senyor, que ha passat enmig del seu poble fent el bé; però, amb la seva mort ha portat la salvació.

Posant el cos de Jesús mort a la sepultura aquesta s'ha tornat lluminosa. Al cap de tres dies, a l'apartar la pedra que la tancava, la sepultura esdevé plena de llum. El Senyor ja no hi era, perquè com diuen els àngels, «Perquè busqueu entre els morts aquell que viu? No hi és aquí. Ha ressuscitat» (Lc 24,5-6).

Avui també nosaltres, per la fe i l'esperança, veiem i palpem, sentim i se'ns enceguen els ulls de la lluminositat de la sepultura.

D'aquesta negror de mort n'ha de sortir nova vida: noves relacions, més amables i més properes; n'ha de sortir més misericòrdia, els uns envers els altres, compartint el que el Senyor ha posat a les nostres mans: els béns de la terra. No pot ser que els més febles es vegin enfonsats per una malaltia que ningú ha previst. Tots haurem de ser més austers i més senzills perquè tothom tingui el necessari.

I d'aquesta fosca n'ha sortir una nova llum, la de la fe, de saber veure Déu com a Pare: és Ell qui condueix el món, la seva creació –nosaltres en som només administradors–; el Fill, que redimint-nos, fa que la nostra vida tingui sentit d'eternitat; i l'Esperit, que ens vivifica cada dia per a viure com a germans.

Durant uns dies mirem estorats la fosca de la tomba però sabent, per la fe, que aquesta, per Jesucrist esdevé lluminosa, plena de vida i de joia perquè el Senyor ha Ressuscitat.

Santa Pasqua de Resurrecció!

Amb els àngels i els infants aclamem fidelment el vencedor de la mort: Hosanna a dalt del cel

EDUARD REY

Ministre Provincial dels Caputxins O.F.M.

Prov. Catalunya i President de la URC

Diumenge de Rams, al matí, vam enterrar un frare. A causa de les limitacions imposades en aquest temps de confinament, no vam poder vetllar-lo al convent ni tan sols celebrar l'eucaristia de cos present. Tres frares (el màxim autoritzat) ens vam trobar a peu de nínxol al Cementiri de les Corts de Barcelona per un moment breu de pregària. És una situació que s'està repetint en moltes de les comunitats de vida religiosa a Catalunya i arreu. Si la defunció ha estat a causa del Covid-19, crec que les restriccions encara són més fortes. Compartim així la situació viscuda per tantes famílies en aquests dies. Alguns han vist sortir el pare o la mare de casa cap a l'hospital i ja no han pogut tornar-lo a veure més.

Les notícies de la televisió es feien ressò d'aquesta situació no fa gaires dies. Es parlava de la necessitat del comiat i del dol. Apareixien experts. Em va cridar l'atenció que la perspectiva era totalment laica, enfocada únicament des de la necessitat psicològica dels qui es queden. Ja no esperava (ni reclamaria) una perspectiva creient cristiana, però hauria pogut ser interreligiosa, per exemple. Però no. Qualsevol visió transcendent o qualsevol convicció sobre el després de la mort eren senzillament obviades.

De fet, ja fa temps que a casa nostra la mort més aviat s'amaga, s'intenta ignorar. Els ritus de comiat que ara sembla que es troben tant a faltar fa temps que s'han reduït a la mínima expressió. I és normal. No es vol percebre el to tràgic que adquireix tota la vida humana si davant de la mort l'únic discurs que tenim és que "cal acceptar-la". Vénen al cap els versos que, a l'origen mateix de la nostra cultura occidental, la *Ilíada* posa en boca d'un Aquil·les implacable abans de travessar amb la llança Licàon que li demana pietat arrapat als seus genolls: Au, amic meu! Mor tu també. Per què gemegues d'aquesta manera? ¿No em veus a mi també, com ho soc, de gran i de bell? Però també damunt meu hi ha Mort, i la Parca imperiosa.

En contrast amb aquesta mort implacable, simple punt final de tot, que no es pot mirar de front i que el nostre món s'esforça a la vegada per posposar-la i per acceptar-la, els tres frares reunits al peu del nínxol recitàvem sant Francesc: Lloat sigueu, Senyor, per la nostra germana la mort corporal. Podria semblar el mateix, una manera d'acceptar la mort. Però la mort a qui sant Francesc anomena germana no és la mort vencedora, aquella contra la que lluitem sabent que al final ens guanyarà. La germana mort és la mort vençuda, la mort després de Pasqua, la mort convertida en un pas que ens despulla certament de tot, però per renovar-ho, transfigurar-ho i omplir-ho de Déu.

A la URC ens van arribant notícies de diverses congregacions. Mirarem de posar a disposició de tots alguna manera de compartir la memòria dels religiosos que ens han deixat a causa de la pandèmia. No entro aquí en casos particulars, per por de deixar-me'n algun. Sabem que algunes situacions estan sent molt dures. També és molt el que es segueix fent a favor dels més desvalguts, i valdria la pena que ho poguéssim conèixer amb més exactitud. Enmig d'aquesta situació, hem viscut aquests dies sants d'una manera insòlita. Però més que mai han de ser uns dies per renovar la fe en Crist vencedor de la mort. Ara que resulta ineludible parlar de la mort, que aquesta sigui la nostra mirada i la convicció ferma del nostre cor.

Malgrat el virus... ressuscitem

PEPE CHISVERT

Prevere del bisbat d'Urgell

rector de la parròquia de Sant Julià de Lòria (principat d'Andorra)

“Enmig de l'aïllament en què sofrim la falta d'afectes i de trobades, i experimentem la manca de tantes coses, escoltem una vegada més l'anunci que ens salva: “Jesús ha ressuscitat i viu al nostre costat per ajudar-nos a ressuscitar també a nosaltres”.

Aquest missatge que el papa Francesc adreçava a la plaça buida de Sant Pere de Roma el divendres 27 de març i que els fidels escoltàvem des del confinament pel coronavirus és una gran crida a l'esperança en la resurrecció.

No ens podem quedar enrere a l'hora de proposar -no imposar- allò que des de l'Evangelí sabem que seria la gran alegria del món i el gran secret perquè tot el que ens envolta tingui un horitzó ple de llum. Com a cristians no podem perdre l'esperança. En aquests moments, i en molts mitjans de comunicació, escoltem amb to pessimista que el món s'està enfonsant. Que no hi ha solució. Mentida! La Pasqua, el pas del Senyor Ressuscitat, ens ha deixat la força i la tenacitat als qui creiem en ell. Podem decebre el Senyor amb el nostre absentisme? Per què no sembrar, una vegada i una altra, les nostres bones voluntats allà on pensem que tot està acabat? Què és difícil? És que el cansament es fa present en el nostre seguiment de Jesús? Més enllà de la crisi sanitària que vivim, moguts per la fe hem de treure enginy i forces per tirar endavant amb optimisme. Crist ens porta vida, il·luminació i coratge a tots. Aquesta és la Nova Evangelització. No ens pot atabalar el moment de crisi que vivim ni l'absència de fruits. Encara que existeixin raons per al pessimisme, i per a mil i una preocupacions, el Senyor ens suggereix i ens convida a seguir endavant amb força i coratge. Els apòstols, com nosaltres en alguns moments

difícils, estaven a punt de renunciar a tot. Se sentien abandonats i desconcertats. Només quan va aparèixer el Senyor el panorama va canviar de color.

Enmig de tants motius que tenim per plorar o per al desànim, la vida ressuscitada de Crist ens porta una nova primavera. El tronc vell del món, al qual nosaltres estem tan apegats, reverdeix ara i floreix amb altres aires: Ha ressuscitat! O és que les estructures del nostre món no necessiten una mica d'alegria i d'il·lusió, de futur i de coratge? El Diumenge de Pasqua ens convida a renéixer amb aquell que ja ha nascut. Ens empeny a viure ja des de la terra cap al cel. La glòria de Jesús, en ressuscitar, serà atreure'ns i portar-nos a la trobada definitiva amb el Pare. Al·leluia, germans, per aquesta gran notícia!

Per això els cristians veiem que no té sentit ni el desànim ni la tristesa davant de la mort i de la Resurrecció. No s'entén ni la por ni l'angoixa. Avui, festa de la Pasqua, quan celebrem la Resurrecció de Jesucrist, el cor ha d'omplir-se'ns d'esperança, d'ànim i de bons desitjos, de ganes de viure. Viure amb aquesta fe és donar contingut i valor a tota la nostra existència, infonent optimisme i esperança permanent i així amb l'ajuda de Jesús poder vèncer totes les dificultats.

Que també nosaltres, lluny d'abandonar el camí de l'esforç quan l'horitzó és negre i fosc, implorem, resem i mirem al cel buscant la mà sempre estesa de Jesús que surt en els moments més amargs de tristesa i de dolor. Ell ha ressuscitat i viu entre nosaltres i ens dona la mà per ajudar-nos a superar les dificultats. Que es noti. Si volem... podem.

Anunciar la Paraula

Homilia de la Vetlla Pasqual

OCTAVI VILÀ
Abat del monestir de Poblet

Aquesta és la nit santa, la nit en que la foscor ha esdevingut llum, la mort vida. Pel Fill, aquell que és principi i fi, de qui són els temps i els segles, que era ahir i és avui; el Pare ens ha donat la llum del foc nou, la llum de la vida. Aquesta nit sona la trompeta victoriosa perquè Crist ha trencat els lligams de la mort. Déu no ha abandonat mai als homes, tota la història de la salvació conflueix, arriba a la seva plenitud, en la victòria de Crist sobre la mort. Aquest és el primer dia de la nova creació, aquella que té per Crist el seu inici i en Crist el seu final.

Jesús, com Abraham, digué al Pare, «Aquí em teniu» i estimant-nos amb un amor etern, com profetitzava Isaïes; Ell que és la Paraula que existia des del principi, que era amb Déu i que era Déu, es va fer carn i ha acomplert la missió que el Pare li havia confiat; i ara en ell es troba la vida llarga i bona, que descrivia Baruc, ja que per Ell Déu ens dona un cor nou, ens posa un esperit nou dins nostre, com profetitzava Ezequiel. La nostra mort esdevinguda mort amb Crist, en compartir Ell la nostra humanitat i la nostra finitud, s'ha transformat en vida en Ell i per Ell. Un cop Crist ha ressuscitat d'entre els morts la mort ha perdut tot poder sobre nosaltres i ara la vida és vida en Déu; si morim al pecat per viure en Jesucrist, com ens diu l'Apòstol.

L'albada de la nova creació ja clareja, com el llamp que resplendí a la porta del sepulcre causant sobresalt als guardes que de l'esglai quedaren com a morts. És l'hora de perdre la por, en aquest temps en que el dolor, l'angoixa i el desànim ens envaeixen; perquè la llum de la resurrecció és sempre signe d'esperança, però ho ha de ser més que mai avui. No tingueu por, diu l'àngel a les dones, no tingueu por els diu Jesús en sortir-los al pas; elles muden la por en alegria per anunciar als deixebles que aquell que havien vist dipositar al sepulcre, ja no hi és, que el lloc on havia estat posat ara es buit; elles buscaven al crucificat i s'han trobat amb el ressuscitat, cercaven un cos camí de la descomposició i els ha sortit al pas un cos gloriós; anaven a trobar-se amb la mort i els ha sortit a l'encontre aquell qui és la vida.

El missatge de la Pasqua és un missatge d'esperança, de joia. També nosaltres com les dones, com els apòstols ens sentim atordits, no ens ho acabem d'explicar, no ho podem entendre; però realment Crist ha ressuscitat. No tinguem por, ara que la por ens envaeix; no perdem l'esperança, ara que la desesperança ens aclofa; no estiguem tristos, ara que la tristesa per tants morts, tants malalts i tanta solitud ens atordeix.

La Pasqua no és passat, és etern present i també avui enmig de tota aquesta situació que ens envolta, Crist ha ressuscitat i omple de vida la història de la humanitat. Creure en la resurrecció, creure en Crist, no és creure en una experiència única, personal i intransferible; no és recordar una història passada, és entendre la vida en plenitud i viure el present amb esperança. Això no ens ho podem quedar per a nosaltres sols, ens cal dir-ho als germans, que Crist ha destruït la mort i ressuscitant ens ha tornat la vida. La mort ja no té la darrera paraula, la paraula definitiva és aquella que es va fer home i fent-se home, compartint el nostre dolor i la nostra mort, l'ha vençuda per a compartir amb nosaltres la filiació divina, és a dir la vida vertadera i plena.

Viure això en aquests temps d'incertesa no és fàcil; tant sols si estem certs de que Crist ha pres la creu dels nostres sofriments, ha patit la solitud i ha compartit la mort; podem estar-ho també de que és el vencedor de la mort i que per Ell la vida assoleix el seu sentit vertader. Ara, en aquesta nit santa, a la llum del ciri pasqual, renovarem les promeses del baptisme, i renunciant a Satanàs, les seves obres i les seves seduccions, això és a la mort; renovarem la nostra fe en aquell que patí, fou sepultat i ressuscità d'entre els morts; es a dir la fe en la resurrecció i la vida perdurable. Com ens diu l'Apòstol si pel baptisme hem estat sepultats amb Crist en la mort; per la seva resurrecció podem emprendre també nosaltres la vida nova; perquè si morim amb Crist, viurem també amb Ell.

Demanam amb paraules del Papa Benet: «Senyor, feu que ens convertim en persones pasquals, en homes i dones de la llum, plens del foc del teu amor» (22 de març de 2008). Perquè avui més que mai el nostre món necessita d'aquesta llum, d'aquesta esperança que tant sols el Crist ressuscitat pot portar-nos.

Homilia del diumenge de Pasqua

JOSEP MARIA SOLER
Abat del monestir de Montserrat

Aquests dies, als hospitals i a les residències d'ancians, hi ha una lluita ferotge entre la vida i la mort. En un moment determinat de la història, n'hi va haver una de terriblement acarnissada i quan semblava que la Mort guanyava definitivament i per sempre, la Vida la va vèncer i li va destruir el poder de fer tornar les persones humanes al no-res; perquè la mort és dissolució, pas cap al no-res. Ho hem cantat fa un moment en la seqüència de pasqua: «mors et vita duello confluxere mirando», dèiem els monjos; és a dir: «la Mort i la Vida s'han enfrontat en un duel admirable». I el cant continuava: «L'Amo de la vida, que fou mort, ara, vivent, regna» (Seqüència «Victimae paschali laudes»).

Ho hem contemplat aquests dies del tríduum pasqual. Jesús, corporalment i psíquicament exhaurit fins a l'extrem pels sofriments de la passió, va ser crucificat i morí ajusticiat en el més terrible dels suplicis. Tot semblava acabat, era la desautorització de les seves paraules de vida; semblava la derrota final. El sepulcre havia tancat les esperances d'un món nou que la predicació d'aquell rabí galileu havia suscitat. Però no va ser així. Jesús ha ressuscitat d'entre els morts, tal com ens ha anunciat l'evangeli. El major fracàs ha estat la major victòria. El qui jeia en el son de la mort, ara viu per sempre més. La sorpresa, la joia i una certa incredulitat expliquen les correduesses que l'evangelista ens ha descrit de Maria Magdalena, de Pere i de Joan. Tanmateix, per comprendre el signe del sepulcre buit i de la roba d'amortallar aplanada sense el cos, calia l'amor intuïtiu del deixeble que Jesús estimava. Per això, quan aquest entra al sepulcre veu i creu. Comprèn el signe i en la fe reconeix la resurrecció de Jesús. A mida que avanci aquell dia lluminós, Maria Magdalena, Pere i els altres deixebles veuran el Senyor ressuscitat.

Del triomf de la Vida sobre la Mort, els apòstols en són garantia. Són els únics testimonis autèntics sobre els quals es fonamenta la fe de l'Església. Ells, com deia Pere a la primera lectura, són uns testimonis escollits que van menjar i van beure amb ell després que ell hagués ressuscitat d'entre els morts. La nostra existència de cristians es desenvolupa entre aquest esdeveniment fonamental i el retorn gloriós del Senyor al final de la història quan vindrà per fer justícia, per judicar entre el bé i el mal de la humanitat, per restablir les coses segons el seu pla d'amor i de salvació. En aquest temps va que de la pasqua a la restauració final, els cristians ens fonamentem en el testimoniatge d'aquells homes i dones que van veure i van creure. I en la fe i l'amor descobrim la presència del Ressuscitat en la nostra vida i en la història humana, quan la celebrem els sagraments, quan escoltem la paraula de l'Evangeli i quan ens donem a la pregària personal. I entrar en contacte íntim amb ell, el Ressuscitat, nodreix la nostra existència i ens fa descobrir la seva presència en cada germà, en cada persona del món. Tots els petits, tots els exclosos, tots els homes i dones sense rostre veuran en ell la llum i seran saciats.

En el nostre procés de conversió i de renovació constant, en el nostre procés de creixement en la vida evangèlica, ens anem transformant pel poder de la resurrecció. I l'Esperit que Jesús ens deixà com a fruit de la seva pasqua ens fa testimonis davant els altres del Senyor ressuscitat. Per això sant Pau a la segona lectura, demanava coherència quan deia que la conducta dels batejats ha de correspondre a la vida nova que ens ofereix Jesucrist en el moment de començar a participar de la seva resurrecció pel sagrament del baptisme, que és el sagrament primordial de la misericòrdia de Déu envers nosaltres. Aquesta participació demana una renovació constant de la nostra vida amb una donació al més perfecta possible a Déu i un amor fraternal autèntic.

«La Mort i la Vida s'han enfrontat en un duel admirable. L'Amo de la vida, que fou mort, ara, vivent, regna». Ell ha vençut radicalment la força del Mal i la Mort. Però la seva victòria no serà plena fins al final de la història. Mentre, ens ha confiat a nosaltres, els cristians, la tasca de lluitar contra tota forma de mal, de treballar per la salut i el benestar

de les persones i d'anunciar que la mort corporal és només un pas cap a una vida nova i plena, cap a la participació per sempre de la victòria pasqual de Jesucrist.

Per això, gràcies a la mort i a la resurrecció de Jesús, el Senyor, malgrat el moment present tan difícil que vivim, malgrat tant de mal com hi ha en el món, podem afirmar que hi ha lloc per a l'esperança. Que la paraula evangèlica de Jesús ensenya a estimar autènticament i per això és portadora de felicitat i creadora de fraternitat. Després de la lluita aferrissada entre la Vida i la Mort en la persona de Jesús, podem repetir amb sant Pau: Oh mort, on és la teva victòria? On és ara, oh mort, la teva força? Perquè sabem que, per mitjà de Jesucrist, el nostre cos corruptible es revestirà d'incorruptibilitat, que el nostre cos mortal es revestirà d'immortalitat (cf. 1C 15, 54-57). Hi ha lloc per a l'esperança perquè sabem que l'amor és més fort que la mort des del moment que l'amor sense límits de Jesucrist li ha donat la victòria sobre la mort. Perquè sabem que el camí que realment construeix no és el de la guerra i la confrontació, el de l'agressió i el trencament que són camins de mort, sinó el camí de l'amor que esdevé diàleg, comprensió, servei. Aquests dies, veient la generositat i l'abnegació de tanta gent, metges, infermers i infermeres, voluntaris, responsables de fornir els productes necessaris, agents de l'ordre, etc., hem tingut un tast de la força vivificant de la pasqua de Jesucrist. Ell actuava en ells i per mitjà d'ells.

«L'Amo de la vida, que fou mort, ara, vivent, regna». Celebrem, doncs, en el Senyor la festa joiosa de pasqua! (cf. 1C 5, 8).

Reclinats sobre el pit del Senyor

Pregar en temps d'incertesa

IGNASI FOSSAS

Prior del monestir de Montserrat

Sovint hem sentit comentar, o ho hem dit nosaltres mateixos, que no hi ha paraules per a determinades situacions. Es tracta de moments de la vida que poden ser positius o negatius, alegres o tristos. Poden ser circumstàncies de gran joia, d'esclat d'una nova vida, d'extrema realització personal o poden ser situacions de gran dolor i de tristesa, de mort, d'angoixa, d'injustícia, de contradicció molt gran. I és cert, d'una banda, que no hi ha paraules davant d'això. Que el millor que podem fer és callar, estar en silenci al costat de la persona o les persones amb les quals volem compartir un gran dolor o una joia inexpressable. Un silenci que vol expressar que el misteri del bé i del mal ens sobrepassa absolutament i alhora ens toca ben de ple.

Però també és veritat que hi ha un llibre de la Bíblia que ens ofereix paraules per posar en cada una d'aquestes situacions. Perquè també és cert que una de les característiques de l'ésser humà és la capacitat de parlar. La paraula expressa el cor humà i alhora l'afaiçona i el configura. Aquest llibre és el llibre dels Salms. Aquesta col·lecció de 150 poemes on hi trobem paraules per a totes les situacions humanes. «Venim al món amb aquest llibre a les entranyes», ha escrit un autor jueu contemporani (A. Choraqui). I Sant Atanasi d'Alexandria, ja al s. IV, lloava el llibre dels salms perquè en ell hi ha paraules per posar en tots els moviments i totes les situacions per on passa l'esperit humà.

Fa vuit anys una meva amiga, a qui acabaven de diagnosticar una malaltia greu, em va demanar si la podia ensenyar a resar. «Molta gent em diu que resarà per mi, i he pensat que estaria bé que jo també m'hi posés», em va dir (cf. M. HERAS-I.M. FOSSAS, *Correspondència. Setembre 2012-Agost 2014. Descobrint la pregària dels salmistes*, Publicacions Abadia de Montserrat 2017). És una de les coses més grans que es pot demanar a un monjo. Per això, després de superar la basarda del primer moment, vaig acceptar el repte i li vaig proposar de descobrir la pregària dels salms. Perquè el Salteri és el llibre de pregària de l'Església per excel·lència i perquè els salms ofereixen paraules per cada situació vital. D'una banda els salms són un compendi de la Bíblia en forma de poesia, i de l'altra són un compendi de l'ànima humana, perquè ofereixen paraules per dir en cada una de les situacions per les que podem passar tot al llarg de la vida. Són, encara, paraules de Sant Atanasi (*Epístola a Marcel·lí*).

En la situació tan insòlita i extraordinària que estem vivint a causa de la pandèmia del coronavirus, crec que els salms ofereixen paraules molt vàlides per pregar en temps d'incertesa. Per exemple, el salm 13 (12), molt adequat per expressar en la nostra pregària a Déu la fatiga i el cansament davant el misteri del mal, del dolor i de la mort, la

perplexitat enfront de la nostra finitud, el sofriment més íntim del qui ja no pot més davant de la malaltia i de la mort. És un salm que ens ve espontàniament als llavis, aquests dies, o bé que podem dir en nom de tantes persones que ja no poden més:

Fins quan, Senyor, seguireu oblidant-me!

Fins quan m'amagareu la mirada!

*Fins quan portaré dintre meu tants neguits,
tantes penes nit i dia, dins el cor!*

Fins quan l'enemic s'alçarà triomfant!

Senyor, Déu meu, mireu i defenseu-me.

Ompliu-me els ulls de claror,

que la son de la mort no me'ls aclui;

que no digui l'enemic: "L'he vençut",

ni s'alegri de veure la meva caiguda.

I com acostuma a passar sovint en els salms, l'autor acaba proclamant la seva confiança en l'amor i el triomf del Senyor, perquè ja n'ha començat a tastar les primícies:

Jo, sabent que m'estimeu, tinc plena confiança.

El meu cor s'alegra: ja em veig salvat

i canto al Senyor pels seus favors.

Rentar els peus

Com són els joves d'avui en dia?

MIQUEL VENTURA I SITJES

Delegat de joventut del bisbat de Solsona

Existeix una sola paraula que englobi a tots els joves del món?

Els joves són l'ara de Déu. Els joves enriqueixen i aporten a l'Església una frescor, una novetat, una provocació i unes preguntes, que la gent gran no es fa. Els joves pregunten als grans i aquests han d'intentar no deixar-se emportar per respostes tancades o preconcebudes. Els grans tenen molt a aprendre dels joves per la via de l'empatia, el que el Papa anomena: "camins d'encontre". El diàleg entre grans i petits és necessari per fer créixer l'Església, contràriament el que crearíem és una distància major entre grans i joves.

Però tots els joves són iguals? La paraula joves els engloba a tots?

Cada jove ha de ser considerat terra sagrada, i ens hem d'acostar a ell/ella amb aquesta convicció. La paraula joventut no defineix res, hauríem de parlar de joventuts..., ja que existeixen "joves [concrets] amb les seves vides concretes", conèixer com són els joves que tractem és fonamental per poder-los entendre... cada realitat és diferent, però cada realitat és una oportunitat.

Molts joves viuen en contextos de guerra, víctimes de segrests, esclavitud, explotació sexual, violació, delinqüència, violència, situacions d'addiccions, víctimes de la marginació i l'exclusió social... l'església ha de plorar davant dels drames que viuen alguns dels joves d'avui dia. No podem tampoc acostumar-nos que això sigui "el normal", ni fer mirar als nostres joves cap a un altre costat, amb anestèsies, els hem de convidar a plorar pels drames dels seus germans.

Els joves actuals viuen en el món actual: globalitzat, hipersexualitzat, ple d'ideologies, interessos econòmics i prejudicis, és l'era digital. Els joves viuen en aquest món i és el mateix que el pot allunyar de l'Església per no trobar respostes a les situacions que viu. Els joves viuen, moltes vegades, allunyats de la realitat en l'esfera digital: distanciat de la seva família, dels valors culturals i religiosos... i això porta moltes vegades a les persones a la soledat més absoluta... són els "emigrants digitals", existeixen apunta el pontífex, uns altres emigrants fruit de les guerres. Són els "emigrants com a paradigma del nostre temps".

Ni els abusos, ni les arrugues de l'Església ens han de fer perdre de l'esperança: és el moment d'una renovació històrica, d'una nova Pentecosta! Francesc anima també als joves a demanar a Jesús que els renovi, en moments de debilitat, cansament o decepció.

Arriscar-se a que valgui la pena, arriscar-se pels altres... quants joves de les nostres parròquies tenen grans somnis, somnis no gents egoistes. El Sant Pare els convida viure

una vida comunitària, a no aïllar-se, ja la soledat debilita, fa perdre forces, lluitar pels altres, fer grans sacrificis pels demés. Aquest ha de ser l'alè pels nostres joves!

Les tres veritats que tots necessitem escoltar sempre!

GABRIEL CASANOVAS VILA

*prevere del bisbat d'Urgell
Sotsdelegat diocesà de joventut*

El papa Francesc, en el capítol 4rt de la *Christus Vivit*, es dirigeix als joves anunciant-los *el més important*, les tres grans veritats que tots necessitem escoltar sempre (nº 111). Diem que els joves s'han distanciat de l'Església, però la veritat es que, la gran majoria dels joves d'avui, ni tan sols han tingut un primer acostament previ. Per això, avui té tanta importància el primer anunci, en el qual hi trobem contingudes aquestes tres grans veritats que ens descriu el Papa Francesc:

- 1) «Déu t'estima». No en dubtis mai, més enllà del que et passi en la vida. En qualsevol circumstància, ets infinitament estimat (nº 112).
- 2) Que Crist, per amor, es va lliurar fins al final per salvar-te. Deixa't salvar, perquè els qui es deixen salvar per Ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament (nº 119).
- 3) Crist viu! Cal tornar-ho a recordar sovint, perquè correm el risc de prendre Jesucrist només com un bon exemple del passat. Si Ell viu, llavors sí que podrà ser present en la teva vida, en cada moment, per omplir-lo de llum (nº 124 – 125).

Transmetre aquest primer anunci és el gran objectiu avui de la pastoral juvenil, que no es tracta tant de mètodes, com de mirades. Una mirada vers els joves d'acolliment i d'acceptació, d'estimació sincera. Ja els mateixos textos dels Evangelis que relacionen expressament a Jesús amb joves, ressalten sobretot l'abraçada i la mirada: Jesús va mirar el jove ric, i «el va estimar» (Mc10,21).

D'alguna manera, és el que hi ha darrere de cada “m'agrada” i de cada “like” de les xarxes socials. Són joves que necessiten que algú els digui “m'importes”, “m'agrada”.

És aquest el nucli de la pastoral juvenil. De fet, la pastoral és fer que l'altre se senti estimat per Déu. La seva finalitat principal és l'encontre amb Jesucrist, pel que pot suposar en les seves vides. En el context d'avui no ens és fàcil que els joves facin el salt a la fe, però no podem renunciar a l'anunci explícit de Jesucrist, ja que el tresor que portem i volem compartir amb ells no és altre sinó Ell.

Voler que el jove arribi a descobrir que Jesús realment viu i ens omple de vida. Que és necessari per a ells i pel nostre món, que voldrien que fos millor. Els joves, més que sentir

paraules o discursos, necessiten tenir a prop seu persones que siguin per a ells testimonis creïbles, que els ajudin a descobrir una nova manera de ser i de relacionar-se, a aprofundir en la seva pròpia vida i en la realitat que els envolta.

Per això, també és necessari que visquin la dimensió comunitària eclesial, en una societat tan individualista com la nostra. A més, sense l'experiència i la vivència de la fe dins d'una comunitat de referència, en la qual senten que hi pertanyen, que hi són reconeguts, no hi pot haver un veritable procés evangelitzador. També, a través d'ella, podrà anar calant en ells el que és la salvació: estimar, donar-se, compartir, és el que ens fa sentir-nos vius de debò. El que en diem: ser feliços.

Un bisbe ens parla

Missatge pasqual i benedicció «urbi et orbi»

+ FRANCESC

Estimats germans i germanes: Bona Pasqua!

Avui ressona a tot el món l'anunci de l'Església: «Jesucrist ha ressuscitat! Veritablement ha ressuscitat!».

Com una flama nova aquesta Bona Notícia s'ha encès a la nit: a la nit d'un món que encarava ja desafiaments crucials i que ara es troba aclaparat per la pandèmia, que sotmet la nostra gran família humana a una dura prova. En aquesta nit ressona la veu de l'Església: «Crist, la meva esperança, ha ressuscitat!» (Seqüència pasqual).

És un altre «contagi», que es transmet de cor a cor, perquè tot cor humà espera aquesta Bona Nova. És el contagi de l'esperança: «Crist, la meva esperança, ha ressuscitat!». No es tracta d'una fórmula màgica que fa desaparèixer els problemes. No, no és això la resurrecció de Crist, sinó la victòria de l'amor sobre l'arrel del mal, una victòria que no «passa per sobre» del sofriment i la mort, sinó que els travessa, i obre un camí en l'abisme, transformant el mal en bé, signe distintiu del poder de Déu.

El Ressuscitat és el Crucificat, no és una altra persona. Porta en el seu cos gloriós les nafres inesborrables, ferides que es converteixen en llumeneres d'esperança. A Ell dirigim la nostra mirada perquè curi les ferides de la humanitat afligida.

El meu pensament avui s'adreça sobretot als afectats directament pel coronavirus: als malalts, als que han mort i als familiars que ploren per la desaparició dels seus éssers estimats, als qui a vegades no han pogut donar ni tan sols el darrer adéu. Que el Senyor de la vida aculli els difunts amb ell al seu regne i doni consol i esperança a aquells que encara passen la prova, especialment els ancians i els qui estan sols. Que no manqui el consol i l'ajuda necessària a aquelles persones que es troben en condicions d'especial vulnerabilitat, com ara els que treballen en residències d'avis o viuen a les casernes i a les presons. Per a molts és una Pasqua de solitud, viscuda entre el dol i les moltes dificultats que la pandèmia provoca, des dels sofriments físics fins als problemes econòmics.

Aquesta malaltia no només ens ha privat dels afectes, sinó també de la possibilitat de recórrer personalment al consol que brolla dels sagraments, especialment de l'Eucaristia i la Reconciliació. En molts països no ha estat possible apropar-s'hi, però el Senyor no ens ha deixat sols. Romanent units en la pregària, estem segurs que Ell ens cobreix amb la seva mà (cf. Sl 138,5), i repeteix amb força: no tinguis por, «he ressuscitat, i sempre soc amb tu» (Antífona d'entrada de la Missa del dia de Pasqua, Missal Romà).

Que Jesús, la nostra Pasqua, concedeixi fortalesa i esperança als metges i als infermers, que a tot arreu ofereixen un testimoni de cura i amor al proïsme fins a l'extenuació de les seves forces i, no poques vegades, fins al sacrifici de la seva pròpia salut. A ells, com també als que treballen assíduament per garantir els serveis essencials necessaris per a la convivència civil, a les forces de l'ordre i als militars, que en molts països han contribuït a mitigar les dificultats i sofriments de la població, es dirigeix el nostre record afectuós i el nostre agraïment.

En aquestes setmanes, la vida de milions de persones ha canviat sobtadament. Per a molts, romandre a casa ha estat una ocasió per reflexionar, per aturar el frenètic ritme de vida, per estar amb els éssers estimats i gaudir de la seva companyia. Però també per a molts és un temps de preocupació per un futur que es presenta incert, per la feina que es corre el risc de perdre i per les altres conseqüències que la crisi actual comporta. Animo als qui tenen responsabilitats polítiques a treballar activament en favor del bé comú dels ciutadans, proporcionant els mitjans i instruments necessaris per permetre que tothom pugui tenir una vida digna i afavorir, quan les circumstàncies ho permetin, la represa de les habituals activitats quotidianes.

Aquest no és el temps per a la indiferència, perquè el món sencer està patint i ha d'estar unit per afrontar la pandèmia. Que Jesús ressuscitat concedeixi esperança a tots els pobres, als qui viuen a les perifèries, als pròfugs i als sense sostre. Que aquests germans i germanes més febles, que habiten a les ciutats i perifèries de cada racó del món, no se sentin sols. Procurem que no els faltin els béns de primera necessitat, més difícils d'aconseguir ara quan molts negocis estan tancats, com tampoc els medicaments i, sobretot, la possibilitat d'una adequada assistència sanitària. Considerant les actuals circumstàncies, que també es suavitzin les sancions internacionals dels països afectats, que els impedeixen oferir als propis ciutadans un ajut adequat, i s'afrontin -per part de tots els països- les grans necessitats del moment, reduint, o fins i tot condonant, el deute que pesa en els pressupostos d'aquells països més pobres.

Aquest no és el temps de l'egoisme, perquè el repte a què ens enfrontem ens uneix a tots i no fa distinció de persones. Entre les nombroses zones afectades pel coronavirus, penso especialment en Europa. Després de la Segona Guerra Mundial, aquest continent va poder ressorgir gràcies a un autèntic esperit de solidaritat que li va permetre superar les rivalitats del passat. És molt urgent, sobretot en les circumstàncies actuals, que aquestes rivalitats no recobrin força, sinó que tots es reconeixin part d'una única família i se sostinguin mútuament. Avui, la Unió Europea té al seu davant un desafiament històric, del qual dependrà no només el seu futur, sinó el de tot el món. Que no perdi l'ocasió per demostrar, una vegada més, la solidaritat, fins i tot recorrent a solucions innovadores. És l'única alternativa a l'egoisme dels interessos particulars i a la temptació de tornar al passat, amb el risc de posar a dura prova la convivència pacífica i el desenvolupament de les properes generacions.

Aquest no és temps de divisions. Que Crist, la nostra pau, il·lumini els qui tenen responsabilitats en els conflictes, perquè tinguin el coratge d'adherir-se a la crida per un

alto el foc global i immediat en totes les regions del món. No és aquest el moment per seguir fabricant i venent armes, gastant elevades sumes de diners que podrien usar-se per tenir cura de les persones i salvar vides. Que sigui en canvi el temps per posar fi a la llarga guerra que ha ensangonat l'estimada Síria, al conflicte del Iemen i a les tensions a l'Iraq, com també al Líban. Que aquest sigui el temps en què els israelians i els palestins reprenguin el diàleg, i que trobin una solució estable i duradora que permeti a ambdós pobles viure en pau. Que acabin els patiments de la població que viu a les regions orientals d'Ucraïna. Que s'acabin els atacs terroristes perpetrats contra tantes persones innocents en diversos països d'Àfrica.

Aquest no és temps de l'oblit. Que la crisi que estem afrontant no ens faci deixar de banda tantes altres situacions d'emergència que porten amb elles el sofriment de moltes persones. Que el Senyor de la vida es mostri proper a les poblacions d'Àsia i Àfrica que estan travessant greus crisis humanitàries, com a la regió de Cabo Delgado, al nord de Moçambic. Que reconforti el cor de tantes persones refugiades i desplaçades a causa de guerres, sequeres i caresties. Que protegeixi els nombrosos migrants i refugiats -molts d'ells són nens-, que viuen en condicions insuportables, especialment a Líbia i a la frontera entre Grècia i Turquia. I no vull oblidar-me de l'illa de Lesbos. Que permeti assolir solucions pràctiques i immediates a Veneçuela, orientades a facilitar l'ajuda internacional a la població que pateix a causa de la greu conjuntura política, socioeconòmica i sanitària.

Estimats germans i germanes:

Les paraules que realment volem escoltar en aquest temps no són indiferència, egoisme, divisió i oblit. Volem bandejar-les per sempre! Aquestes paraules sembla que prevalen quan en nosaltres triomfa la por i la mort; és a dir, quan no deixem que sigui el Senyor Jesús qui triomfi en el nostre cor i en la nostra vida. Que Ell, que ja va vèncer la mort obrint-nos el camí de la salvació eterna, dissipï les tenebres de la nostra pobra humanitat i ens faci entrar en el seu dia gloriós que no coneix posta.

Amb aquestes reflexions, us desitjo a tots una bona Pasqua.